

escolars dignes i que puguem accedir a eixos menjadors, sense que això haja limitat l'oferta, que és oferta obligatòria i, per tant, tots aquells que ho hagen demanat tenen l'oferta garantida i, a més a més, amb una millor gestió de recursos públics.

Això és el que volem fer, seguint el que vosté també ha treballat des de fa molt de temps, i a qui li torne a agrair el seu treball.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor Marzà. *(Veus i algú diu: «¡Qué poca vergüenza!»)*

Pregunta número 1.105, que formula la diputada senyora Marian Campello, del Grup Parlamentari Compromís, també al conseller d'educació.

Senyora Campello, si és tan amable de polsar...

Quan vosté vullga, pot començar.

Quan vullga.

La senyora Campello Moreno:

Gràcies, presidenta.

Bona vesprada, senyor conseller.

Segons dades de Save the Children, l'assetjament escolar ocasional o freqüent al nostre territori està xifrat en un 8% dels nostres xiquets i xiquetes i adolescents. Això vol dir que, en una aula de 27 alumnes, quasi 3 pateixen *bullying*. I en un curs de tres línies, n'hi ha, aproximadament, 8 alumnes que ho pateixen. I que en eixa escola, que podria ser la de qualsevol poble, en un cicle integral de l'ESO, hi hauria una mitjana de 32 alumnes que pateixen *bullying* de forma simultània.

Darrere d'estos percentatges, hi ha noms i cognoms, on, com sol ser habitual, els noms de dona ocupen un espai significatiu. N'hi ha dades que diuen que n'hi ha un 25% més de xiquetes que pateixen assetjament escolar que no xiquets.

Són xifres terrorífiques i donen més paüra al saber que és d'un estudi de 2014 a 2015. I que un estudi més recent, el de 2017, que el va fer la Fundació ANAR –és la fundació de Ayuda a Niños y a Adolescentes en Riesgo–, va registrar un augment del 240% d'assetjament escolar respecte a 2015. També és cert que n'hi ha més campanyes per poder denunciar l'assetjament escolar i, segurament, eixe increment jo crec que és un triomf de totes les campanyes que donen visibilitat a esta qüestió.

Eixa mateixa fundació, durant l'any 2016, va rebre 50.000 telefonades de pares, mares, alumnes o amigats de persones assetjades. Insults directes o indirectes, difusió de rumorologia, robatoris, danys a la propietat, cops físics, exclusió o amenaces representen les principals formes d'agressió al nostre alumnat. Al preguntar als agressors els motius pels quals van realitzar este assetjament, un 19,5% van dir: «No lo sé.»

Cal destacar l'augment exponencial, any rere any, de l'anomenat *cyberbullying*, on els agressors i les agressores, a més, tenen més fàcil amagar-se darrere l'anonimat que en moltes ocasions poden proporcionar les xarxes socials. I, a més, doncs, se convertixen les agressions en quasi contingut de *mass media*, a través dels whatsaps i el Telegram i..., bé, les xarxes socials, com déiem.

D'alguna manera, jo crec que no podem permetre que els nostres centres escolars es convertisquen en aules de tortura al nostre alumnat. I és que vora 1 de cada 10 persones assetjades s'ha arribat a autolesionar o ha pensat o ha intentat suïcidar-se en algun moment de tot el seu assetjament, durant tot el temps en què ha sigut assetjat.

L'escola no pot ser l'espill de les desigualtats d'una societat on l'esclatxa socioeconòmica entre classes és cada vegada més profunda.

Per tots estos motius, i en harmonia amb el caràcter transformador en què coincidim que ha d'estar impregnada l'escola pública i la urgència en la implementació de mesures per al foment de la inclusió i de la pau a les aules i en defensa dels i les alumnes agredides, li formule la següent pregunta: ¿quines mesures s'han adoptat, per tal de millorar la convivència als centres escolars i el respecte entre l'alumnat?

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Campello.

Conseller, quan vullga.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyora presidenta.

Efectivament, senyora diputada, malauradament, els centres educatius –i això és una qüestió evident– són moltes vegades reflex de la societat, la societat que tenim. Tenen un gran poder transformador. I, precisament per això, nosaltres no només creiem en l'educació, sinó que pensem que és la principal ferramenta per a transformar, per a reduir les desigualtats i per a canviar també la nostra societat.

I, precisament, per això estem incident i especialment ocupats també en millorar aquestes condicions. No pot ser que encara tinguem una societat en què qualsevol tipus de violència fins i tot és justificada per alguns i que això puga continuar visibilitzant-se no només en els centres educatius, sinó en el conjunt de la societat i que algú intente imposar un únic pensament i que això faça que no es puga garantir la diversitat, no només d'idees, sinó també de formes d'estimar.

Mire, nosaltres estem treballant moltíssim, pel que fa a l'àmbit de la igualtat i la convivència. En eixe sentit, tots els centres educatius tenen un pla de convivència. Sap que ahí és on desenvolupen les diferents accions i marquen el camí per a fer també la diagnosi, una diagnosi prèvia, per tal de poder saber en quina situació

estan. No només una diagnosi de dins dels mateixos centres, sinó també de la situació socioeconòmica, sociofamiliar en l'entorn. I per tant, poder fer les actuacions que hi són escaients.

A més a més, hem creat des que estem al govern, la figura dels coordinadors i coordinadores d'igualtat i convivència, que entre altres qüestions servixen no només per a diagnosticar, sinó per a concretar les polítiques que es fan en els centres educatius, les accions, els instruments, allò que realment és necessari per a evitar els casos dels quals vosté ens estava parlant.

I sobretot també per a poder detectar-los, ser conscients del que està passant, fer conscient el conjunt de la comunitat educativa de quines són les situacions de micromasclismes, d'assetjament, de ciberassetjament que poden passar i, per tant, que es pugua realment actuar.

Precisament per això aquests coordinadors i coordinadores d'igualtat, que tenen dos hores a la setmana, que es dediquen precisament a aquestes accions, nosaltres estem fent una formació específica en diferents àmbits que tenen a veure amb la igualtat i la convivència.

Per exemple, des de la igualtat de gènere, la diversitat familiar i sexual, la convivència, la prevenció de la xenofòbia o l'assetjament, el ciberassetjament, formacions específiques perquè puguen realment detectar i puguen actuar en casos que es visibilitze, en casos que existixca en el centre educatiu.

Eixa formació ha estat en 430 accions formatives, les que s'han desenvolupat en l'últim any, que han arribat ni més ni menys que a 9.000 mestres i professors, 9.000 persones que estan molt més formades que quan vam arribar al govern, per a poder incidir. 9.000 persones que en el dia a dia dels centres educatius estan no només amb l'ull posat, sinó treballant en el conjunt dels nostres xiquets i xiquetes.

També hem desenvolupat protocols específics d'actuació que estan a disposició de tots els centres educatius, dels professionals, però també de les famílies, perquè és important que unim els dos espais, dins de l'escola i fora de l'escola, per a treballar coordinadament i en el mateix sentit.

I hem dotat de personal i recursos d'unitats d'acció i intervenció, que són aquelles que estan a les direccions territorials i que coordinen els coordinadors de cada centre. I per tant, algú a qui poden acollir-se els coordinadors de centre, per no sentir-se sols quan tenen una situació més complicada del que és habitual.

A més a més, en eixe registre central que tenim sí augmenten les incidències perquè augmenta també, i molt, la seua visibilitat, i per tant la gent és més capaç de diagnosticar-les. I eixe registre central ens permet també saber quines polítiques es poden anar fent per anar millorant-les.

Estem col·laborant amb les diferents institucions, no només el mateix Consell, sinó més enllà del mateix Consell. Vosté sap la campanya de «No em toques el whatsapp», per exemple, una de les que hem tirat endavant. I dir-li que hem constituït una mesa per la coeducació, en la qual participen no només entitats educatives, sinó associacions de l'àmbit civil i social.

I ja hem destinat en eixa mesa per l'educació un pla director de la coeducació que pensem que ens ajudarà moltíssim per a marcar

l'estratègia i aconseguir l'objectiu, que és que tots els xiquets puguen anar en llibertat i en tranquil·litat al seu centre educatiu.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, conseller.

Passem a la pregunta, la penúltima ja, la 1.097, que formula el diputat César Jiménez, del Grup Parlamentari Podemos-Podem, també al conseller d'educació.

Senyor Jiménez, quan vosté vullga.

El senyor Jiménez Doménech:

Gràcies, senyora presidenta.

El requisit lingüístic, introduït per la conselleria d'educació, mitjançant l'Ordre 90/2013, establia que tot el professorat de l'ensenyament públic de les places docents de secundària i FP estiguera capacitat per donar classes en valencià.

I tot i que esta ordre incloïa una moratòria de quatre anys per a obtenir l'esmentat requisit, alguns professors han esgotat esta moratòria que establia com a termini màxim l'1 de setembre de 2017, sense haver-ho obtingut, per la qual cosa, han estat desactivats de les borses de treball.

El nostre grup parlamentari no entrarà en els motius i raons que han dut estos membres del professorat a no assolir els requisits mínims, encara que reconeguem que amb la durada de la moratòria i els mecanismes excepcionals habilitats a última hora per a resoldre estes situacions, sense dubte hi ha d'haver algun component de rebuig al requisit, sinó no s'entén.

No tinga dubte que entenem i defensem que tot el professorat ha d'estar format suficientment i ha de ser competent de manera oral i escrita. Només d'eixa manera es garantiran els drets de tot l'alumnat a la igualtat en les possibilitats de formació.

Tanmateix, hi ha dues noves variables que convidarien a replantejar una bona extra, una nova oportunitat, que hauria de ser l'última, per la reactivació d'este professorat dintre de les borses de treball. D'una banda, el fet que les borses de treball en moltes ocasions moltes d'elles estan exhaurides de professionals que reunixen tots els requisits per incorporar-se i que encara queden places per cobrir-se, el que obliga a recórrer a les places de difícil cobertura.

I d'altra banda, que en el registre de les Corts Valencianes hem registrat una proposició de llei que hem presentat –el debat ha estat este matí– per la implantació d'un model plurilingüe en el sistema educatiu valencià, que preveu tota una sèrie de mesures que va proposar Podem de suport al professorat i alumnat per la consecució dels objectius propis de la llei. I això hauria de fer-nos creure que esta vegada sí este professorat podrà tindre la capacitat requerida, amb esta nova oportunitat i amb estos nous recursos extra potser ja s'animaven.